

มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19¹

จิราวรรณ แคล้วแก้ว²

จากการศึกษาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติ ความเป็นมา แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับมาตรการการควบคุมการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 โดยรวบรวมทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ นำมาวิเคราะห์ประกอบกัน เพื่อศึกษาปัญหาทางกฎหมาย และอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าว เพื่อให้กฎหมายเกิดความ เป็นธรรมและสอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน และเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ทำให้ผู้ ศึกษาได้ทราบและเข้าใจได้ว่าในปัจจุบันผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 มีทั้งเจ้าพนักงาน และ ประชาชน โดยทั่วไปเนื่องจากตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558 ไม่ได้มีการ กำหนดโทษในการฝ่าฝืนกฎหมายเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงาน ไว้อย่างชัดเจนและไม่ได้มีการ กำหนดหลักเกณฑ์ของบุคคลผู้กระทำความผิด หรือ บุคคลผู้มีเหตุอันควรสงสัยเกี่ยวกับการติดต่อโรคไว้ อย่างชัดเจน ทำให้ส่งผลกระทบต่อการหยุด ยับยั้งการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 ทำให้เกิดผู้ติดเชื้อโรคโควิด 19 มากขึ้นตามลำดับ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 ไว้อย่างชัดเจนทั้งในด้านของอำนาจหน้าที่เจ้าพนักงาน บุคคลผู้มีเหตุอันควรสงสัยและการ กำหนดโทษของบุคคลที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558 ซึ่งหากเกิดปัญหาดังกล่าวย่อมส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของประชาชนและส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆด้วย

จากการศึกษาทำให้ทราบว่ามาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 ยังไม่ชัดเจนไม่ครอบคลุมด้วยกันหลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาแรก ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับบุคคลที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคติดต่อ เนื่องจากกฎหมาย ได้ให้อำนาจเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อมีอำนาจในการแยกกักกัน หรือคุมไว้สังเกตแก่ บุคคลที่เป็นโรคติดต่อผู้มีเหตุอันควรสงสัยว่า เป็นหรือเป็นผู้ที่สัมผัสโรคหรือเป็นพาหะซึ่งใน พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ. ศ. 2558 ไม่ได้บัญญัติไว้โดยชัดเจนว่าบุคคลผู้มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็น

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์รล เต็งวิทยา และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์จุพร วงศ์ทองสรรค์ และรองศาสตราจารย์ประเทือง ธนียผล

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

โรคติดต่อเป็นบุคคลใดบ้างเมื่อ พิจารณาจากบุคคลที่กลับจากพื้นที่ที่มีการแพร่ระบาดของโรคติดต่อหรือ กลับมาจากพื้นที่ที่เป็นกลุ่มเสี่ยงอาจจะเป็นการกระทบต่อสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน

ประเด็นปัญหาที่สอง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการที่ไม่มีบทกำหนดโทษเป็นการเฉพาะกรณีที่ ผู้ใดจงใจไม่เปิดเผยหรือให้ข้อมูลอันเป็นเท็จเกี่ยวกับการสอบสวนโรคแก่เจ้าพนักงานควบคุมโรคหรือ บุคลากรทางการแพทย์

“มาตรา 10 ในกรณีที่ข้อมูลจากการเฝ้าระวัง การสอบสวนโรค หรือการแจ้งหรือ รายงานตาม พระราชบัญญัตินี้ซึ่งมีการพาดพิงถึงตัวบุคคลทั้งที่ระบุตัวได้หรือไม่สามารถระบุตัวได้ จะต้องเก็บเป็น ความลับและประมวลผลโดยไม่เปิดเผยชื่อทั้งนี้การประมวลผลดังกล่าวจะต้องเหมาะสมและตรงกับ วัตถุประสงค์ในการป้องกันและควบคุมโรค เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่ออาจเปิดเผยข้อมูลตามวรรคหนึ่ง บางส่วนที่เกี่ยวกับการรักษาการป้องกัน การควบคุมโรคติดต่ออันตราย หรือการเกิดโรคระบาดซึ่งมี ผลกระทบต่อสุขภาพ ของประชาชน โดยได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลหรือตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด” ประเด็นปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจาก มีประชาชนบางส่วน ปกปิดข้อมูลที่จำเป็นและเป็นประวัติส่วนบุคคลของตน ส่งผลให้บุคคลดังกล่าวไม่ได้รับการตรวจหรือการ รักษาตามมาตรการและกระบวนการที่ถูกต้องและทันการณ์จนเป็นเหตุให้โรค COVID-19 แพร่ระบาด ออกไป และส่งผลให้บุคลากรทางการแพทย์และเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล รวมถึงบุคคลที่ใกล้ชิด หรือ สัมผัสกับบุคคลดังกล่าวมีความเสี่ยงจะติดเชื้อ COVID-19 แต่เมื่อพิจารณาตามมาตรา 10 แห่ง พระราชบัญญัติโรคติดต่อฯ และบทกำหนดโทษแล้ว ไม่ได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับกำหนดโทษเกี่ยวกับกรณีที่ผู้ ต้องเฝ้าระวังจากโรคติดต่อจงใจไม่เปิดเผยหรือให้รายละเอียดอันเป็นเท็จไว้จึงเป็นปัญหาต่อการควบคุม ป้องกันโรค การกระทำโดยการปกปิดข้อมูล หรือให้ข้อมูลอันเป็นเท็จเกี่ยวกับโรคติดต่อ แม้ไม่ได้เป็น ความผิดในตัวเองดังเช่นความผิดฐานฆ่าคนตาย แต่การกระทำดังกล่าวทำให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคมก ยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการส่งผลกระทบต่อประชาชนโดยรวม กระทบต่อความสงบเรียบร้อย และความมั่นคง ของประเทศ สมควรที่จะกำหนดเป็นความผิดเฉพาะในพระราชบัญญัติ โรคติดต่อฯ เพราะถ้าไม่มีกฎหมาย บัญญัติเป็นความผิดก็ไม่สามารถลงโทษได้ ตามหลักโทษต้องเป็นไปตามกฎหมาย ไม่มีกฎหมายก็ไม่มี ความผิด และผู้ใดก็ตามที่ฝ่าฝืนก็มีความผิดและมีโทษตามหลักโทษต้องเป็นไปโดยเสมอภาคและผู้กระทำ ผิดก็ต้องรับผิดชอบ ความผิดไม่ตกทอดหรือโอนไป ยังผู้อื่นตามหลักโทษมีลักษณะเป็นการเฉพาะตัวบุคคล เหตุที่ต้องมีการกำหนดว่า ผู้ที่ปกปิดข้อมูล หรือให้ข้อมูลอันเป็นเท็จเกี่ยวกับโรคติดต่อร้ายแรง เป็นความผิด เพื่อป้องกันแพร่ระบาดของโรคที่จะมีมากขึ้น ซึ่งการกำหนดโทษนั้นไม่ได้มีวัตถุประสงค์ลงโทษเพื่อตัด ผู้กระทำผิดออกจากสังคม เพราะอาจไม่ใช่เรื่องทำผิดซ้ำซากหรือทำผิดลักษณะร้ายแรงเหมือนการฆ่าคนที่ จะต้องโทษด้วยการประหารชีวิต จำคุก กักขังที่จะเป็นการตัดผู้กระทำผิดออกจากสังคม นอกจากนี้ยัง

ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ประสงค์ลงโทษเพื่อป้องกันอาชญากรรม และไม่ใช้การกระทำลักษณะอาชญากรรม แต่การที่จะลงโทษสำหรับการไม่เปิดเผยข้อมูล หรือให้ข้อมูลอัน เป็นเท็จเกี่ยวกับโรคติดต่อร้ายแรง เพื่อเป็นการยับยั้งลงโทษให้ผู้กระทำความผิดเข็ดหลาบ เกิดความเกรงกลัวต่อการทำผิดเป็นการลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้ง(Deterrence) ตามทฤษฎี การลงโทษนั่นเอง

ประเด็นปัญหาที่สาม ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับกรณีเจ้าพนักงานมีส่วนร่วมในการกระทำผิด ตามพระราชบัญญัติ โรคติดต่อ พ.ศ.2558

"มาตรา 40 เมื่อรัฐมนตรีประกาศให้ท้องที่หรือเมืองท่าใดนอกราชอาณาจักรเป็นเขตติดโรค ตามมาตรา 8 ให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ มีอำนาจดำเนินการเอง หรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่เข้ามาในราชอาณาจักรจากท้องที่หรือเมืองท่านั้น ดำเนินการดังต่อไปนี้

- (1) กำจัดความติดโรค เพื่อป้องกันและควบคุมการแพร่ของโรค
 - (2) จัดให้พาหนะจอดอยู่ ณ สถานที่ที่กำหนดให้จนกว่าเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศจะอนุญาตให้ไปได้
 - (3) ให้ผู้เดินทางซึ่งมากับพาหนะนั้นรับการตรวจในทางแพทย์ และอาจให้แยกกัก
- “ กักกัน คุมไว้สังเกต หรือรับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกับโรค ...”

จากบทบัญญัติดังกล่าวประเด็นปัญหาเป็นกรณีที่ เจ้าพนักงานควบคุมโรคไม่ดำเนินการหรือมีการใช้อำนาจที่ตนมีแสวงหาประโยชน์โดยทุจริต แม้ว่าอาจจะต้องรับผิดชอบตามกฎหมายอื่นแต่เป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบของเจ้าพนักงานควบคุมโรคเป็นกรณีที่ข้าราชการได้มีการกระทำ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ โดยมีการรับประโยชน์จากบุคคลอื่น เป็นการทุจริตคอร์รัปชันการที่จะให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศต้องรับผิดชอบเฉพาะเมื่อมีการฝ่าฝืน มาตรา 40 ก็ต้องมีการบัญญัติให้การฝ่าฝืน หรือแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบตาม มาตรา 40 ของเจ้าพนักงานควบคุมโรคประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศเป็นความผิดก่อน เพราะเมื่อบัญญัติเป็นกฎหมายแล้ว ทุกคนจะอ้างว่าไม่ทราบไม่ได้ ไม่มีกฎหมายก็ไม่มีความคิดและไม่มีโทษ ซึ่งเหตุที่ต้องมีการกำหนดว่า เป็นความผิดเพื่อป้องกันการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมายของเจ้าพนักงานทั้งยังเป็นการป้อง แพร่ระบาดของโรคที่จะมีมากขึ้น โดยจะต้องปฏิบัติตามมาตรา 40 อย่างเสมอภาคทุกคน ซึ่งการกำหนดโทษ ไม่ได้มีการฆ่าคนที่จะต้องโทษด้วยการประหารชีวิต จำคุก นอกจากนี้การกำหนดบทลงโทษ เพื่อเป็นการ หรือข่มขู่ ยับยั้ง ลงโทษให้ผู้กระทำความผิดเข็ดหลาบ เกิดความเกรงกลัวต่อการทำผิด เป็นการลงโทษโดยมี วัตถุประสงค์จะได้ไม่มีลอกเลียนแบบหรือเอาป่นเยี่ยงอย่าง เป็นการตามทฤษฎีการลงโทษนั่นเอง

ประเด็นปัญหาที่สี่ ปัญหาบทบัญญัติกฎหมายในเรื่องกักตัว แยกกัก ไม่มีความชัดเจน
พระราชบัญญัติโรคติดต่อพ.ศ.2558 มาตรา 34

พระราชบัญญัติโรคติดต่อ "มาตรา 34

(1) ให้ผู้ที่เป็หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็น โรคติดต่ออันตรายหรือโรคระบาดหรือผู้ที่เป็นผู้สัมผัสโรคหรือเป็นพาหะ มารับการตรวจหรือรักษา หรือรับการชันสูตรทางการแพทย์และเพื่อความปลอดภัยอาจดำเนินการ โดยการแยกกัก กักกัน หรือคุมไว้สังเกต ณ สถานที่ซึ่งเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อกำหนดจนกว่าจะได้รับการตรวจและการชันสูตรทางการแพทย์ว่าพ้นระยะติดต่อของโรคหรือสิ้นสุดเหตุอันควรสงสัย..."

จากบทบัญญัติที่ผู้ศึกษากล่าวมาข้างต้น มาตรา 34 (1) ใช้คำว่า อาจดำเนินการ โดยการแยกกัก กักกัน หรือคุมไว้สังเกต ณ สถานที่ซึ่งเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อกำหนด" ทำให้เกิดการปฏิบัติที่ไม่เหมือนกันของเจ้าพนักงานควบคุมโรค เนื่องจากเจ้าพนักงานควบคุมโรคแต่ละคนย่อมมีดุลยพินิจที่แตกต่างกันอาจจะมาจากพื้นฐานความรู้หรือประสบการณ์ที่ต่างกันเพราะคำว่าอาจดำเนินการแสดงว่า จะทำได้หรือไม่ทำได้ ซึ่งผู้ที่เป็นโรคติดต่อหรือ สัมผัสกับผู้เป็นโรค หรือเป็นผู้ที่เสี่ยงสูง แต่เมื่อได้มีการสอบสวนโรค บางคนเจ้าพนักงานกำหนดให้ต้องกักตัวที่ศูนย์กักตัว แต่บางคนเจ้าพนักงานกำหนดให้กักตัวที่บ้านหรือบางคนอาจไม่ต้องกักตัวและระยะเวลาการกักตัวมิได้มีการกำหนดชัดเจนว่าต้องกักตัวกี่วัน การใช้ดุลยพินิจของเจ้าพนักงานควบคุมโรคเป็นอำนาจหรือสิทธิพิเศษที่กฎหมายได้ให้ไว้ การใช้ดุลยพินิจมีองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ (1) การค้นหาข้อเท็จจริง (2) ปรับข้อเท็จจริงเข้ากับหลักกฎหมาย (3) ประกอบกับพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้อง แต่อย่างไรก็ดี ใน พระราชบัญญัติโรคติดต่อฯ ของประเทศไทยไม่ได้มีการกำหนดกรอบหรือหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกักตัว แยกกักหรือแม้แต่การสอบสวนผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่เป็นโรคติดต่อหรือผู้สัมผัสโรคไว้ ทำให้ไม่สามารถปรับข้อเท็จจริงเข้ากับหลักกฎหมายได้ เมื่อการใช้ดุลยพินิจไม่ครบองค์ประกอบทำให้เกิดการใช้ดุลยพินิจไม่เหมาะสม

จากการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะคือ

1. ในประเด็นปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับบุคคลที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคติดต่อ

ผู้ศึกษาเห็นว่าควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติโรคติดต่อพ. ศ. 2558 ดังต่อไปนี้

มาตรา 34 ทวิ “บุคคลอันมีเหตุอันควรสงสัย หมายถึงบุคคลที่มีความใกล้ชิด สัมผัสผู้ติดเชื้อ หรือเดินทางมาจากหรือในสถานที่ที่ตรวจพบการติดเชื้อมาแล้ว ๑๕ วัน ให้ถือว่าเป็นผู้มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคติดต่อ

บุคคลใดจะเป็นผู้มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคติดต่อให้พิจารณาดังต่อไปนี้

(1) เป็นบุคคลที่เดินทางมาจากหรือไปยังพื้นที่ที่มีการแพร่ระบาดของโรคติดต่อ

(2) เป็นบุคคลที่เดินทางมาจากหรือไปยังพื้นที่ที่มีความเสี่ยงในการแพร่ระบาดของโรคติดต่อ จะถือว่าบุคคลดังกล่าวเป็นผู้มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคติดต่อหรือไม่ให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

ให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อสอบถามข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประวัติการเดินทาง ประวัติการรักษาพยาบาลให้ชัดแจ้งซึ่งจะสอบถามข้อเท็จจริงดังกล่าวนั้นต้องกระทำโดยเปิดเผยและให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อจัดให้มีการตรวจโรค กรณีที่มีการตรวจพบเชื้อในทันทีให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคแจ้งให้ผู้ป่วยทราบถึงการตรวจพบเชื้อแจ้งให้ทราบถึงหลักเกณฑ์ในการแยกกักกันคลุมไว้สังเกตและแจ้งให้ทราบถึงระยะเวลาในการแยกกักกัน กักกัน หรือคลุมไว้สังเกตต้องไม่เกินกำหนดระยะเวลาในการรักษาโรคติดต่อตามที่แพทย์ได้กำหนดไว้ กรณีที่ไม่ได้ตรวจพบเชื้อในทันทีให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อแจ้งให้บุคคลดังกล่าวทราบถึงผลของการตรวจ แจ้งให้ทราบถึงหลักเกณฑ์ในการแยกกัก กักกัน คลุมไว้สังเกตและแจ้งให้ทราบถึง ระยะเวลาในการแยกกักกันหรือคลุมไว้สังเกตโดยไม่เกินกำหนดระยะเวลา 14 วันหากบุคคลดังกล่าวมีข้อโต้แย้งคัดค้านสามารถโต้แย้งคัดค้านได้ต่อเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อ โดยนำหลักฐานที่ชัดเจนมาแสดง”

2. ในประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการที่กฎหมายไม่ได้ไม่มีบทกำหนดโทษเป็นการเฉพาะกรณีที่ผู้ใดจงใจไม่เปิดเผยหรือให้ข้อมูลอันเป็นเท็จเกี่ยวกับการสอบสวนโรคแก่เจ้าพนักงานควบคุมโรคหรือบุคลากรทางการแพทย์

ผู้ศึกษาเห็นว่าควรเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 10/1 ของพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558 ดังนี้

"มาตรา 10/1 หากบุคคลใดปกปิดข้อมูล ไม่แจ้งหรือแจ้งไม่ทั้งหมด อันข้อมูลที่เกี่ยวข้องต่อการแพร่เชื้อโรคโควิด 19 ถือว่าบุคคลนั้นกระทำความผิดฐานปกปิดข้อมูลอันก่อให้เกิดการแพร่เชื้อโควิด 19 จึงต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

3. ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการที่กฎหมายไม่ได้กำหนดโทษในกรณีเจ้าพนักงานมีส่วนร่วมในการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558

ผู้ศึกษาเห็นว่าควรแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 40 ของพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558 จากเดิม

"มาตรา 40 เมื่อรัฐมนตรีประกาศให้ท้องที่หรือเมืองท่าใดนอกราชอาณาจักรเป็นเขตติดโรคตามมาตรา 8 ให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศมีอำนาจดำเนินการเอง หรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่เข้ามาในราชอาณาจักรจากท้องที่หรือเมืองเท่านั้น ดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) กำจัดความคิดโรค เพื่อป้องกันและควบคุมการแพร่ของโรค

(2) จัดให้พาหนะจอดอยู่ ณ สถานที่ที่กำหนดให้จนกว่าเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อประจำด้านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศจะอนุญาตให้ไปได้

(3) ให้ผู้เดินทางซึ่งมาอยู่กับพาหนะนั้นรับการตรวจในทางแพทย์ และอาจให้แยกกัก กักกัน คุมไว้สังเกต หรือรับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค ณ สถานที่และระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งมีหน้าที่ดำเนินการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ"

เห็นควรเพิ่มเติมวรรคท้าย โดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้แทน

"มาตรา 40 เมื่อรัฐมนตรีประกาศให้ท้องที่หรือเมืองท่าใดนอกราชอาณาจักรเป็นเขตติดโรค ตามมาตรา 8 ให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อประจำด้านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ มีอำนาจดำเนินการเอง หรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่เข้ามาในราชอาณาจักรจากท้องที่หรือเมืองเท่านั้น ดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) กำจัดความติดโรค เพื่อป้องกันและควบคุมการแพร่ของโรค

(2) จัดให้พาหนะจอดอยู่ ณ สถานที่ที่กำหนดให้จนกว่าเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อประจำด้านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศจะอนุญาตให้ไปได้

(3) ให้ผู้เดินทางซึ่งมาอยู่กับพาหนะนั้นรับการตรวจในทางแพทย์ และอาจให้แยกกักกักกัน คุมไว้สังเกต หรือรับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค ณ สถานที่และระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งมีหน้าที่ดำเนินการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ

กรณีให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อประจำด้านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศตรวจพบผู้ติดเชื้อ หรือสงสัยว่าจะติดเชื้อ หรือไปสัมผัสผู้ติดเชื้อ และเจ้าพนักงานควบคุมโรคไม่ปฏิบัติตามมาตรา 40 ต้องระวางโทษ..."

4. ประเด็นปัญหาบทบัญญัติกฎหมายในเรื่องกักตัว แยกกัก ไม่มีความชัดเจน พระราชบัญญัติโรคติดต่อ "มาตรา 34

ผู้ศึกษาเห็นว่าควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 34 (1) ของพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558 ดังนี้

"มาตรา 34 เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ เมื่อเกิดโรคติดต่อ อันตราย หรือโรคระบาด หรือมีเหตุสงสัยว่าได้เกิดโรคติดต่ออันตรายหรือโรคระบาดในเขตพื้นที่ใด ให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อในพื้นที่นั้น มีอำนาจที่จะดำเนินการเองหรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ใดดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) ให้ผู้ที่เป็หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคติดต่ออันตรายหรือโรคระบาด หรือผู้ที่เป็นผู้สัมผัสโรคหรือเป็นพาหะมารับการตรวจหรือรักษา หรือรับการชันสูตรทางการแพทย์ และเพื่อความปลอดภัย ให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อดำเนินการโดยการแยกกัก กักกัน หรือคุมไว้สังเกต ณ สถานที่

ซึ่งเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อกำหนดจนกว่าจะได้รับการตรวจและการชันสูตรทางการแพทย์ว่าพ้นระยะติดต่อของโรคหรือสิ้นสุดเหตุอันควรสงสัย...”

เอกสารอ้างอิง

(online) <https://www.chula.ac.th/wp-content/uploads.pdf> “ข้อมูลความรู้สำหรับผู้สัมผัสใกล้ชิดกับผู้ติดเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ (COVID-19)”

กรุงเทพธุรกิจ เปิดข้อกำหนดใหม่ หลังโควิด- 19 เป็นโรคติดต่อ (online) <https://www.bangkokbiznews.com/social/868625>

กรมประชาสัมพันธ์ การปกปิดข้อมูลโรคโควิด 19 เป็นความผิด (online) <https://radioyala.prd.go.th/th/content/category/detail/id/965/iid/26931>

พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา 40

แนวทางการแยกกักผู้ป่วย COVID-19 ในชุมชน (Community Isolation) ฉบับวันที่ 24 กรกฎาคม 2564

https://covid19.dms.go.th/backend/Content/Content_File/Covid_Health/Attach/25640724160026PM_community%20isolation_v2n%2024072021_.pdf